

090719 Sjätte söndagen efter trefaldighet Claes Strömqvist

”Ett nytt bud ger jag er: att ni skall älska varandra.” Så säger Jesus till sina lärjungar. Förra söndagen handlade det just om lärjungaskapet. Och i dag om vad det innebär. "som jag har älskat er, skall ni älska varandra."

Konstig nog säger Jesus ett nytt bud. Kärleksbudet fanns långt före honom. Tio Guds bud sammanfattas ju: Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, med hela din själ och med hela din kraft och du skall älska din nästa som dig själv.

Men det är ett nytt bud, det är ständigt lika aktuellt. Det blir aldrig för gammalt. Det är nytt, därför att Jesus på ett alldeles nytt sätt visar vad verklig kärlek är. ”Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Alla skall förstå att ni är mina lärjungar, om ni visar varandra kärlek.”

Här är det något utöver vad som låter vackert och något utöver sköna känslor. Det är den fullkomliga kärleken det är fråga om: Som jag har älskat er, så skall ni älska... Den mest kända beskrivningen av den kärleken har aposteln Paulus gett oss: Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den. I slutet av Romarbrevets tolfte kap visar han att det handlar om konkret, inte sällan besvärlig handling, mer än sköna känslor: Bemöt alla lika... löna inte ont med ont... om din fiende är hungrig, ge honom att äta... besegra det onda med det goda...

I evangeliet hörde vi ett utdrag ur bergspredikan. I den säger Jesus: älska inte bara dem som är värda kärlek, det är ju inte så svårt, utan älska era fiender och be för dem som förföljer er. Ty er himmelske Fader låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga."

Vi måste ge Jesus rätt. Kärleken kan inte reduceras till någon allmän snällhet och hygglighet. ”Om inte er rättfärdighet överträffar de skriftlärdas och fariséernas, så kommer ni inte in i himmelriket.” Det handlar inte bara om något så självklart att vi inte skall bryta mot samhällets skrivna och oskrivna lagar, utan om hela den inre inställningen till dem vi har svårt med, dem som är otrevliga och ställer till. Här jämnställer Jesus vrede, okvädande och förbannelser med dråp.

Har Jesus rätt, så börjar det brännas. Vad finns det av den kärleken hos mig?

Jag som ser med skadeglädje på den besvärlige, när det går illa för honom och med avundsjuka, när det går bra för honom.

Vad finns det av försonlighet och uppriktig önskan att ta första steget mot den man har något otalt med? Ställd inför den fullkomliga kärleken, visar det sig att den avslöjar mig, dömer mig och sätter mig på plats.

Hur skall detta sluta? Fariséernas rättfärdighet innebar en devalverad kärlek. Nedskriven till en nivå som gick att leva upp till. Det kan inte vara någon framkomlig väg. Kärlek är kärlek till 100 %. Vad skulle 50 % -ig kärlek vara för något? Ett självbedrägeri som vi ofta ägnar oss åt, men som inför Jesus faller platt till marken.

Det finns bara ett uppriktigt sätt att klara det här dilemman: Att kapitulera inför Honom som kallat på mig och gett mig det nya budet: Herre, jag har inte älskat dig över allting inte min nästa som mig själv. Förbarma dig över mig, syndare. Jag platsar inte i Ditt fullkomliga rike, om rätt skall vara rätt.

Det är här det visar sig, att den nya kärleken inte bara är ett absolut krav utan också en absolut gåva. Han som är värd att följa och lyda, Han är den som själv har visat hur den fungerar i praktiken. Han älskade sina fiender och bad för sina bödlar. Han besegrade det onda med det goda.

Hans kärlek är den starkaste makten i världen. Hjälplos på korset, var Han ändå starkare än dem som brukade våld och falskhet för att röja honom ur vägen. Mot den som så svarar med kärlek blir ondskan fullständigt ställd.

I Bergspredikan sammanfattar Jesus det här nya, när Han säger: ”Var fullkomliga, så som er fader i himlen är fullkomlig.” Men hemligheten med Bergspredikan är att den samtidigt är en ”Kristusbeskrivning”. Han levde som Han lärde. Hans liv och Hans kärlek var fullkomlig. Han har uppfyllt allt som hör till rättfärdigheten. Han har burit all orättfärdighet upp på korset.

”Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet.”

I Hans efterföljd kunde en rysk präst i ett Gulagläger under den värsta sovjetförföljelsen säga. I den stund jag slutar älska mina omänskliga plågoandar till vakter, är jag förlorad. Då besegras jag av hatet, hämnden, rädslan.

Att kapitulera inför Kristus och hans kärlek, det är räddningen. Att vara så älskad av Honom, fastän man inte förtjänar det, det är hela tillvarons vändpunkt. Vi älskar därför att Han först har älskat oss. Det är grundmönstret i all efterföljelse.

Eftersom jag är i ett så skriande behov av barmhärtighet och kärlek, så är jag ju på samma nivå som alla andra behövande. Vi får mötas på syndares plan. Böja knä sida vid sida och älska den som är lika älskad som jag själv.

Kristus har ju besegrat mitt onda med sitt goda. Det är den nya rättfärdigheten som jag genom tron får tillgodogöra mig. Den rättfärdighet som duger i himmelriket. Den övergår allt vad jag kan prestera och falla tillbaka på som någon slags merit inför Gud. Den är hans gåva till mig grundad i Kristi fullkomliga kärlek.

Det är därför vi ständigt på nytt behöver komma till Honom. Lyssna till Honom. Och så förnya kärleken. Först Hans till oss, och sedan vår till vandra. Den givna platsen för det är den måltid, där Han ger oss det yttersta beviset på sin kärlek.